ЛИПЕНЬ
1974
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 14 (936)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Голова перевіряв, чи готові дороги до масових перевезень зерна...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Пам'ятник собі.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Любить — не любить

Ще й досі популярне це гадання на квітці: любить — не любить... Але квітки шкода. Тому мешканці вулиці Олександра Невського у Тернополі ворожать на паперах. На тих паперах, що з міськради одержують. Регулярно одержують. Як тільки напишуть чергову скаргу про те, що їхня вулиця перетворилася на суцільну калюжу. Що не пройти по ній, не проїхати.

Першу відповідь було одержано таку: «Виконком повідомляє, що будівництво дороги по вулиці О. Невського планується на 1972 рік».

— Значить, любить нас наша міськрада, турбується, — зраділи мешканці.

Та минув рік, і мешканцям знову довелося нагадати про себе. Мовляв, калюжа росте. Перетворюється на болото. Навіть «швидка допомога» вже проїхати не може. Невдовзі надійшла відповідь:

«Виконком Тернопільської міської Ради депутатів трудящих повідомляє, що побудувати дорогу по вулиці Ол. Невського немає можливості».

— Не любить! — жахнулися мешканці. — Не любить нас міськрада!.

І знову листа відправили, в якому нагадали, що лише рік тому одержали від виконкому запевнення в найкращих почуттях.

Прийшла відповідь: «Виконком Тернопільської міської Ради депутатів трудящих повідомляє, що будівництво дороги по вулиці Ол. Невського включено в план будівництва на цю п'ятирічку і почнеться в 1973 році. Документацію виготовлено».

— Ура! — торжествували мешканці. — Усе-таки любить нас міськрада!

Наприкінці 1973 року, побоюючись, щоб у міськраді про них не забули, мешканці знову написали листа, в якому нагадали, що час братися за упорядкування вулиці О. Невського.

І негайно одержали відповідь. Цього разу — негативну. Виконком Тернопільської міської Ради депутатів трудящих повідомив, що «в зв'язку з підготовкою доріг міста для пропуску тролейбусного транспорту виконком не може задовольнити прохання мешканців вулиці Ол. Невського в питанні будівництва дороги в найближчі два роки».

Мешканці складають п'ятого листа. Цікаво, якою буде відповідь з міськради цього разу?

Т. ЮРЧУК.

Телеграфне гостинець серця

ДЛЯ ВАС, ПАСАЖИРИ!

Як передав кореспондент ТАП, цими днями у Миколаївському обласному шляховому управлінні розпочалася оперативна нарада, на якій обговорюють питання про доставку пасажирів до залізничної станції Кам'яний Міст у Первомайському районі. (Нині зі станції до села з такою ж назвою пролягає 700-метрова дорога, а точніше — баюра, в якій навіть у спеку не висихає вода).

Думки учасників наради розділилися. Одні пропонують поглибити баюру і зробити її судноплавною. Інші висловлюються за вертольотне сполучення. Хтось подав ідею прокласти між станцією і селом бруківку, як то планували ще 1972 року. Але цю пропозицію відразу ж було відкинуто як неоригінальну.

Оперативна нарада триває.

РІДКІСНИЙ ВИПАДОК

РОВЕНСЬКА область. (Кор. ТАП). Мешканці села Угольці Гощанського району днями стали свідками надзвичайно рідкісного явища: серед білого дня в селі раптом з'явився маршрутний автобус «Ровно — Угольці».

— Такого ми давно вже не бачили! — запевняють місцеві старожили.

ДУХОВНИЙ КОНЦЕНТРАТ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. (Кор. ТАП). Досконало вивчивши технологію виробництва концентрованих супів і каш, Вільногірське відділення зв'язку, кероване Надією Минівною Шевченко, розгорнуло дослідні роботи по концентрації духовного харчу.

Перші результати цієї творчої праці вже на собі відчули мешканці сіл Посуньки та Кринички.

Передплачені газети вони одержують один раз на тиждень пакунками з шести-семи номерів.

Добившись такого успіху, вільногірські зв'язківці не зупинилися на досягнутому.

Тепер вони ще з більшою енергією удосконалюють процес концентрації доставки газет і журналів з тим, щоб в останній день грудня вручити їх передплатникові у вигляді річної підшивки.

ПОРТРЕТИ ОЛІЙНИМИ ФАРБАМИ

Ах, які нечемні бувають люди! Ти до них — з дорогою душею, з розкритими, можна сказати, обіймами, а вони за твоєю спиною — от-такенну тобі свиню...

Усе почалося дуже оптимістично. В один із грудневих ранків 1971 року до кабінету голови колгоспу імені Толбухіна Лановецького району на Тернопільщині товариша Брега завітали два життєрадісні мешканці сонячного міста Одеси Кофман і Перельштейн. Вони ввічливо привіталися і відкрили перед широко розплющеними очима голови сяючі перспективи. Коротше, вже через десять хвилин розмови товариш Брег був глибоко переконаний: колгоспові до зарізу потрібен хімічний цех. Такий, щоб виготовляв олійні фарби і поповнював колгоспну касу дзвінкою монетою.

— Тільки де ж я візьму спеціалістів? — забідкався голова.

— Ах, навіщо робити проблеми з дрібниць! — поблажливо посміхнулися гості і ввели в кабінет третього життєрадісного товариша.— Знайомтесь: Кальтвасер Григорій Якович, досвідчений фахівець по виробництву фарб.

У свою чергу, Кальтвасер познайомив голову ще з двома досвідченими фахівцями — одеситами Дерев'янком та Яковлевим. І вже десь через рік аграрний пейзаж села Білозерки прикрасився первістком місцевої індустрії.

Продукція первістка, правда, аж ніяк не претендувала на негайне присвоєння їй Знаку якості: вона розмазувалась, наче кисіль, місяцями не висихала і легко змивалася водою. Але як би там не було, а дефіцитну фарбу покупець брав. Усе інше керівників колгоспу і особисто товариша Брега не цікавило.

А в цей же, приблизно, час у містечку Шаргороді на Вінниччині теж з'явилося споріднене підприємство. Хімічний цех при місцевому промкомбінаті там очолили не менш життєрадісні люди Шулим Лейзурович Коренблюм та Михайло Якович Глуз. Своїм оптимізмом та діловитою хваткою вони відразу причарували серця директора та головного бухгалтера комбінату тт. Бейгеля і Марчука.

— Такі молоді, а так уміло поставили справу! — умлівали директор та головбух. І, певна річ, намагалися анінайменшим чином не заважати симпатичним молодим людям вершити святі таїнства виготовлення олійних фарб.

Туман таємничості навколо цього процесу розвіяли слідчі органи. Виявилось, що й білозерські, і шаргородські фахівці — дрімучі невігласи у галузі фарборобства, зате великі спеціалісти на зовсім іншому терені. А саме — в галузі економії сировини. Шляхом нескладних математичних розрахунків Кальтвасер, Коренблюм і К° легко дійшли висновку, що витрачати олію на олійні фарби — чисте марнотратство. У діло пішли сурик, уайт-спірит, крейда та інші дешеві компоненти. І хоч ці маленькі хитрощі не наближали готової продукції до рівня світових стандартів, зате давали колосальну економію. Зокрема олії.

Подяк та премій, а також авторських прав на своє цінне відкриття «хіміки» не вимагали. Усю зекономлену сировину вони тут же реалізовували через підставних осіб — і кому б ви думали? Своїм же таки, рідним підприємствам! А виручку, без зайвого галасу, ділили між собою і підставними особами.

— Яке нахабство! Яке зловживання нашою щирою довірою! — схопилися за голови керівники колгоспу та промкомбінату, коли їх ознайомили з матеріалами слідства.— А ми ж їм так вірили!

— І я довіряв! — плачучи, вдарив себе у груди Михайло Григорович Ягнатовський, директор Жмеринської фабрики господарських товарів, де теж діяли спритні «хіміки» Микола Максимович Джупина, Іцько Аронович Поляк та Петро Самійлович Клейнерман. Технологія виготовлення олійних фарб та оліфи тут теж була, як дві краплі води, схожа на білозерську та шаргородську. Різниця виявилася тільки в тому, що шаргородські та білозерські керівники вірили своїм «фахівцям» безкорисливо, а Ягнатовський — за пристойні комісійні з «лівої» виручки. Тим-то його «хімікам», в кінцевому рахунку, довелось потіснитися на лаві підсудних, звільнивши місцинку й для свого улюбленого директора.

А хто ж, спитаєте, ті підставні особи, за допомогою яких життєрадісним пришельцям вдалося граючись покласти у свої глибокі кишені кілька десятків тисяч карбованців? О, це були скромні заготівельники торгів і сільських споживчих товариств: Арон Наумович Бондар, Сергій Миколайович Цигельман, Сруль Вольфович Поляк, Марія Самійлівна Мастерук, Григорій Павлович Смаковський, Юхим Миронович Манн, Семен Шаєвич Спектор та інші ділові люди, котрим керівники торгів та ССТ також в усьому безмежно довіряли. Якщо й перевіряли їхню заготівельницьку діяльність — то, як правило, легенько, поверхово. Хіба ж можна ранити серця ділових людей принизливою підозрою? Тим-то воно якось зовсім і пройшло повз увагу, що подвижники заготівельного фронту пачками оформляли фіктивні відомості на нібито закуплену у населення (а насправді — «зекономлену» в хімічних цехах) олію, самостійно перепродували її тим же цехам і ділилися з «хіміками» тисячними баришами.

Між іншим, вдячні «фахівці» і заготівельники вже давно збиралися замовити кращим художникам галерею портретів своїх шановних керівників-роззяв. Портретів, писаних олійними фарбами. Отими самими, що виготовляли в Білозерці, Шаргороді та Жмеринці. Шкода, не встигли... Захоплюючі вийшли б портрети!

В. БОЙКО.

СОВІСТЬ ЗАЇЛА

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Чого це ти, Іване, раптом перейшов на підводне полювання?
— Так жнива ж, совісно в усіх на очах з вудкою стовбичити.

Босяки на Говерлі

Стільки різних експедицій роками шукали снігову людину серед найкарколомніших скель і урвищ Паміру, а босяка (снігова людина, подейкують, ходить боса) їм так і не пощастило злапати. Більше того, не вдалося навіть як слід розгледіти. Лише одного разу кейптаунський професор Н. був близький до розгадки світової таємниці, коли погожого ранку помітив на альпійському лузі невідомого, який, у свою чергу, побачивши науковця, теж вирішив, що зустрівся, нарешті, зі сніговою людиною. Зрозуміла річ, вони дали тягу в різні боки. Відтак було опубліковано два різні, але переконливі повідомлення очевидців на користь існування гірських босяків. Відтоді про снігових дядьків більше нічого не було чути.

Та ось нове повідомлення. І подумати тільки — з наших рідних Карпат! До того ж абсолютно безсумнівне. Можна знайти безліч свідків, які не тільки бачили снігових людей, а навіть тримали їх за рукави. А в одного свідка на згадку в кулаці лишився цілий (в смислі — відірваний) лацкан босяцького піджака. В квітні їх бачили численні спортсмени-туристи на найвищій точці наших Карпат — горі Говерлі. Вони, тобто босяки, на уславленому пікові копали банку з-під консервованої яловичини і співали пісню про осиротілих овець, а також «Два негри Джо».

Особливо пощастило жителям Ворохти, які стали свідками вияву смаків і уподобань зграї снігових людей, що нагрянули сюди напередодні щорічного традиційного масового сходження туристів на Говерлу. Виявлено, зокрема, що світова загадка залюбки випиває добряче барильце горілки, не нехтує і такими популярними напоями, як «Біле міцне», а також «Червоне міцне». Любить вона і закусувати, про що свідчить тривале галасливе полювання босяків на ворохтянських гусей та іншу птицю.

Широчінь диких натур яскраво продемонстровано на спортбазі Львівського інституту фізкультури. Цікаво, що тут не тільки віконне скло, а й рами було висаджено, що є, безперечно, новим словом у босяцькій техніці. Будучи не ознайомленими з правилами поведінки в товаристві, снігові люди демонстрували досить несподіваний спосіб знайомства. Вони з непідробною, наївною простотою вдиралися до чужих приміщень і, повикидавши з ліжок людей, забирали на сувеніри постільне добро. Таке сталося, зокрема, з деякими туристами зі Львівського автобусного заводу, які хотіли відпочити перед стартом на Говерлу.

Про подібні історії розповідають і прикарпатці, і сотні гостей з Чернівців, Києва, Ленінграда й інших міст. Отож, чи не варто було б Львівській обласній раді по туризму і екскурсіях, яка ось уже десять літ організовує масовий культурний підхмарний відпочинок, включити до своїх проспектів розділ про снігових людей. Адже не кожна туристська організація може пишатися таким надбанням!

І даремно дехто з незичливців намагається пояснити ворохтянські оргії недотриманням, як то мовиться, спортивного режиму: буцімто зовсім не босяки били шибки і лапали свійську птицю, а група туристів із Дрогобицького клубу «Бескид», серед яких особливо відзначалися представники Стебницького калійного комбінату.

Хто хоче, може цьому вірити, але така точка зору заземлена і позбавлена науковості. Ну, добре: вчора бешкетував у передгір'ї на полонинах п'яний стебничанин, позавчора для розваги розібрав вівчарську хижу ще хтось, завтра на плаї ступить не менш цікавий суб'єкт з гирлигою в правиці. Все це ніби так. Але тільки зовні. Насправді ж тут діє снігова босота, яка має на туристській стежині чудові умови для збереження виду.

В. ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

Філолобічний факультет.

Знаменитий лінхвіст.

Літерадурні твори.

Художні обрізи у творі.

Істеричний роман.

Моментальний пам'ятник.

Славохарактерний.

О-писки! Самі-писки!

Олеся ДЖУРА.

м. Львів.

Виставка ширнетреба

ПОРАДА ІЛЮЗІОНІСТАМ

Цей фокус можна показувати вдома і в гостях, на відстані і зблизька. Гарантуємо: найуважніший глядач не збагне його секрету.

Отже, урочисто підходите до столу, на якому заздалегідь приготовлена праска Харківського електромеханічного заводу. Просите у когось із присутніх штани або сорочку. Акуратно розкладаєте на столі. І проводите праскою один, два чи три рази. Залежно від того, скільки разів ви це зробите, на стільки частин розпадуться штани або сорочка.

Секрет фокуса: праска має такі гострі краї «підошви», що ріже ними, як бритва.

ЗАМІСТЬ ВІШАЛКИ

Хіба часом не доводиться чути в гардеробі:

— А у вас вішалка порвана, пальта не приймемо!

Скільки клопоту буває через отой шматочок тканини. Скільки разів він рветься! Скільки разів його доводиться пришивати!

— А чи не можна зовсім обійтися без цієї деталі? — замислилися у Запорізькому швейному об'єднанні.

І вирішили замість вішалок робити дірки в хутряних комірах. Чіпляєш собі пальто за тану дірку, і ніякого клопоту.

Кілька десятків пальт із дірками щойно прибули на нашу виставку.

КМІТЛИВИЙ ІВАСИК

Вихователька дитячого садка показала малюкам якогось страшного іграшкового птаха з несиметричними крилами та різнокольоровими очима.

— Ану відгадайте, хто це?

Діти мовчали. Тільки Івасик упевнено відповів:

— Це пінгвін.

— Не поспішай, Івасику, — сказала вихователька, — подумай.

— Сич, — мовив хлопчик.

— А хто вміє літати і водночас плавати? — підказала вихователька.

— Це — качка, — зрадів Івасик.

— А про кого я вам учора казочку розповідала?

— Невже це лебідь? жахом спитав Івасик.

Вихователька просльозилася. Нарешті знайшлася дитина, яка витвір Донецької фабрики іграшок назвала так, як було зазначено на етикетці.

ГРАЙ, МІЙ БАЯНЕ!

Недавно у нуточку розваг нашої виставки відбулася музична вікторина. Великий і Малий призи, що розігрувалися у ній, так і не були вручені. Навіть автор пісні «Нумо, хлопці, заспіваймо!» не зміг упізнати власної мелодії. А все тому, що виконувалися музичні твори на баяні Горлівської фабрики баянів, який змінює будь-яку мелодію до невпізнання.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Що це — новий піп у нас з'явився?
— Ні, то Одарчин синок на канікули приїхав.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

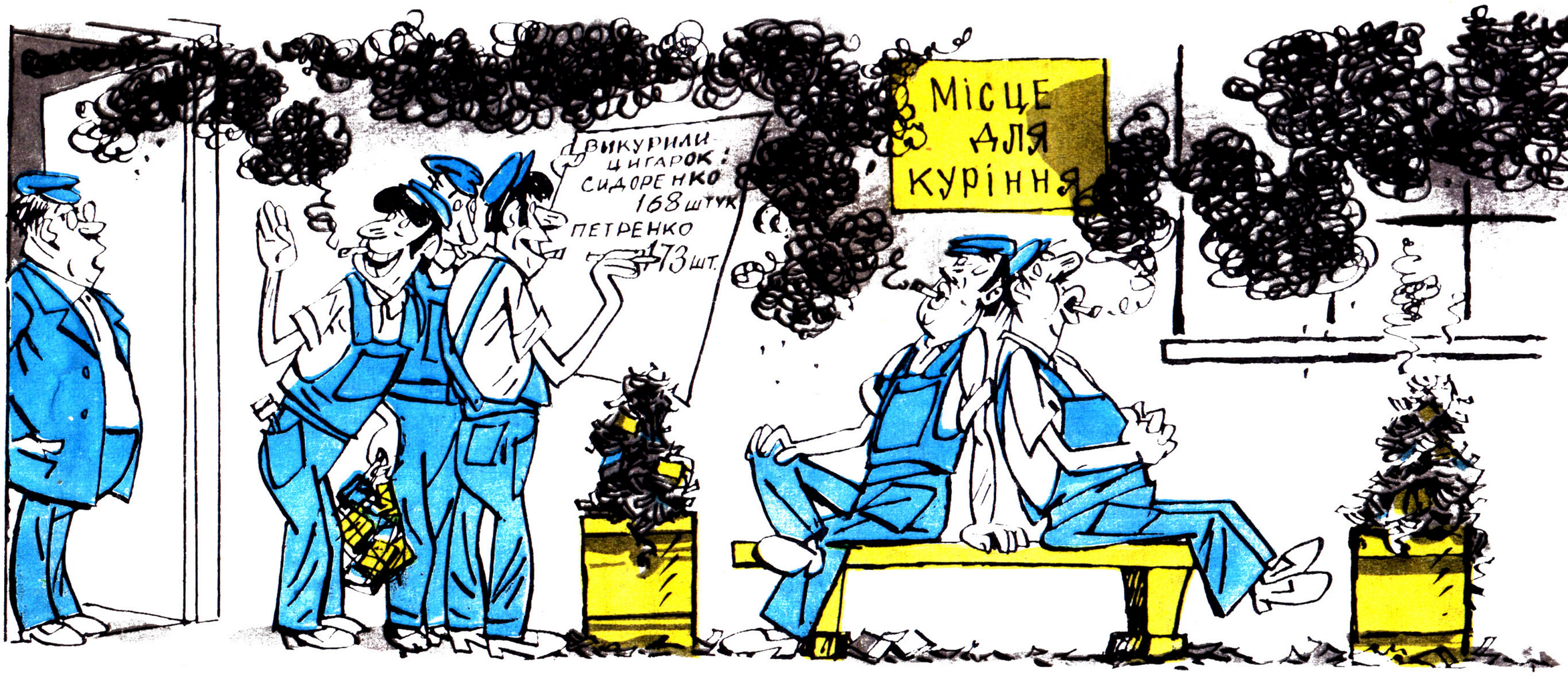

— Не заважайте, хлопці змагаються!..

Ні пуху, ні пера!..

Кіновишніада почалася! Випурхнула перша її ластівка — кольоровий повнометражний фільм... Побажаємо ж йому словами його ж таки назви: «Ні пуху, ні пера!»

Радісно, товариші, це чи не радісно, якби спитати по-вишнівському?

Радісно і весело. Хоч, може, й не дуже весело було творцям цього фільму, бо ж нелегко — ох, як нелегко! — робити фільм за творами такого самобутнього, такого тонкого й багатобарвного, такого народного майстра сміху, яким був Остап Вишня — Павло Михайлович Губенко. Та як би там що не що, як би там не потіли та не кректали творці фільму, а вийдете ви з кінозалу збадьорілими й навіть — не подивуйте! — лірично ніжнішими.

Та не всім цей фільм припаде до смаку. Ой не всім... Не сподобається він... Назвемо їх поіменно:

а) браконьєрам;

б) отим, у котрих в душі немає бога — бога любові до квіточки, деревинки і всякої рослинки;

в) отим, хто, забуваючи про державні закони, вважає, що не буде гріха, коли в ставок чи річку бурхнути якихось хімікалій;

г) тим, хто сміється раз на рік і то тільки тоді, коли сусіда, скажімо, схопить радикуліт (а, до речі, у фільмі якраз рекламується сто перший, дуже дійовий і веселий спосіб лікування цієї хвороби).

Може, не зовсім сподобатися кінокартина і тим, хто або не дуже вдумливо, або не повністю читав твори Остапа Вишні і ждав від фільму лише глобального «га-га-га!», забуваючи, що Павло Михайлович був не тільки великим сміхотворцем, а й ніжним ліриком.

Деякі специ, звичайно, говоритимуть: можна було б, мовляв, зробити там ось так, а там — ще й отак... У тих чи інших випадках, може, вони по-своєму і матимуть рацію. Але ж, товариші специ, на цьому фільмі вишніада не закінчується! Вона тільки почалася. Тож будь ласка: можна робити і «так» і «отак». Можна б, наприклад, створити фільм, у центрі якого стояв би сам Остап Вишня як автор-оповідач чи, скажімо, коментатор-єгер. До речі, єгеря у фільмі грає, і грає гарно, дуже схожий на Остапа Вишню артист Губенко Костянтин Михайлович — рідний брат письменника. В кінці картини єгер прощається з мисливцями, а разом з кіноглядачами. Подивіться, як його добрі, лагідні — і такі остаповишнівські! — очі запрошують не тільки на полювання, але й у веселий і людяний світ свого брата...

Є простір для кіновишнівок, є!

А творці фільму «Ні пуху, ні пера!» ішли своїм шляхом. Сценарій написано відомими гумористами та сатириками Я. Костюковським та М. Слободським, приклав до нього руку і В. Іванов. Віктор Михайлович Іванов — режисер цього кінотвору. Кому ж, як не йому, було братися за вишнівський фільм. Адже Віктор Михайлович давно вже й успішно зарекомендував себе перед кіноглядачами гарячим шанувальником сатирично-гумористичного жанру. Про це промовляють фільми «Сто тисяч», «Пригоди Тарапуньки з Штепселем», «Шельменко-денщик», «Веселі Жабокричі» та інші. Має він і неабиякий мисливський талант уміє полювати навіть на двох зайців, що документально підтверджено кінокомедією «За двома зайцями», створеною ним за однойменною п'єсою Михайла Старицького. Як відомо, те полювання викликало загальне схвалення широкого глядача. До речі, в новому полюванні, під кодовою назвою «Ні пуху, ні пера» брав активну і результативну участь іще один Іванов, на ймення Михайло. Як оператор.

У цьому веселому фільмі зустрічаємо і знаних по кіно артистів — Гринька М., Сорокіна К., Дорошенка В., Ленькова О., Аркадьєва А. та дебютантів кіно — Лойка Г., Кондратюка М., Ільїну Н., Свєтіна М. і інших. Дикторський текст читає, заховавшися десь од ока людського, Юрій Тимошенко.

Грає у фільмі ще одна група артистів. Дуже вередлива і неспокійна. Немало клопоту мав режисер з нею. Довго, наприклад, довелося розшукувати артиста на роль Вепра. Їздили аж на Кубань. Але тамтешній «митець» рило копилив — куди твоє діло! Вийшов тільки на берег ріки, де йому гостинно наготували найкращої картоплі та буряків, поїв собі та й чкурнув у плавні, заліг десь у своїй резиденції і хоч ти йому що! Проханий дуже... Згодився ж на роль Вепра один «артист» з Кавказу. Він хоч і дикий, але такий, що вже прилучився до цивілізації, або, як сказати по-вченому — приручений. Але ж, бісів син, так на творчих харчах розжирів, що постановникам до яких тільки кінохитрощів не доводилося вдаватися, щоб показати його в усій красі. Мило й гарно грають у фільмі також і інші «артисти» — «Жужа», «Рен». Вони, хоч і стовідсоткові собачки, а грають просто-таки по-людському.

Змісту фільму ми навмисне не переказуємо — хай вам покортить. Скажемо лише, що в ньому зустрінетесь з багатьма героями творів Остапа Вишні, з окремими сценками, епізодами його гуморесок. Головною удачею творців фільму буде, мабуть, те, що їм вдалося наблизитися до самого д у х у вишнівських лірично-гумористичних, сатирично-викривальних усмішок.

Є у фільмі й музика. Композитора Вадима Гомоляки, є пісні, тексти яких написав поет Дмитро Молякевич, започаткувавши цим творчий зв'язок наших поетів-гумористів із мистецтвом кіно.

Отож, дивітеся, товариші, смійтеся собі, товариші, душевно освіжайтеся, товариші!

Ні пуху вам, ні пера!

Анатолій КОСМАТЕНКО.

Дали перцю!

«Астрономічна неув'язочка» — фейлетон під таким заголовком був опублікований у № 5 «Перця» за 1974 рік. В ньому йшлося про недоліки в роботі окремих будівельних організацій Харківського тресту «Житлобуд-1». Зокрема, критикувалося будівельно-монтажне управління № 14, яке очолював т. Зархі.

Секретар Харківського обкому КП України т. Мисниченко повідомив редакцію, що критику визнано справедливою. Питання про роботу комбінату «Харківжитлобуд» обговорювалось на засіданні бюро обкому партії. Керівникам комбінату вказано на наявність грубих порушень фінансової дисципліни, приписок та інших серйозних недоліків. Головного інженера тресту «Житлобуд-1» Косицина з роботи знято. Знято з роботи також начальника будівельно-монтажного управління № 14 тресту «Житлобуд-1» Зархі.

Мал. Й. КОГАНА

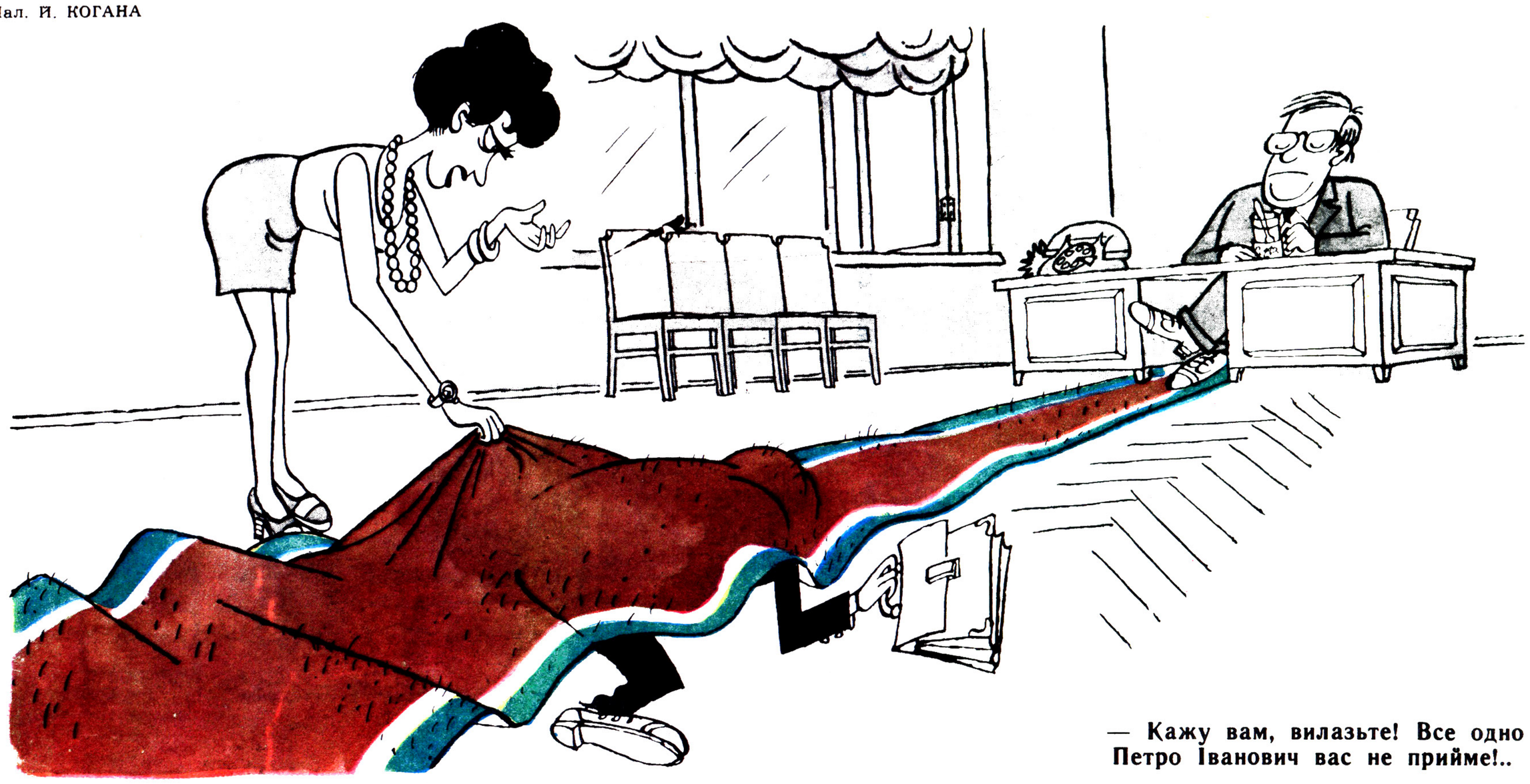

— Кажу вам, вилазьте! Все одно Петро Іванович вас не прийме!..

Театр Перця

Борис ПОЛІЩУК

МЕТРИКА ДЛЯ ГРУШІ

ДІЙОВІ ОСОБИ:

Семен ЗАЄЦЬ,
Петро СУБОТА.

Семен із Петром сидять біля річки. Семен тримає вудку в руках. Петро поставив вудлище біля себе на рогачики і щось пише.

СЕМЕН (позіхає). Е-х-ха-а! Щось немає сьогодні кльову.

ПЕТРО. Мабуть, на дощ риба залягла.

СЕМЕН. Може, й на дощ, бо чогось очі злипаються. (Дивиться на Петра). А що це ти пишеш? Чи не вірші часом?

ПЕТРО. Та які там вірші. Грушу, що в мене біля хати, знаєш?

СЕМЕН. Таке скажеш! Хто ж її в нашому селі не знає? Знаменита груша.

ПЕТРО. Якщо мій дід Василь нічого не переплутав, то цього року їй якраз сповнюється двісті літ.

СЕМЕН. А чого б це він переплутав. У діда була пам'ять ого-го. Він і мені не раз розповідав, як ту грушу садив ще твій прадід Грицько. Був він до саду великий майстер.

ПЕТРО. А таки майстер. Щороку груша з урожаєм. Ось і нині, як облита.

СЕМЕН. То ти виручку підраховуєш?

ПЕТРО. Та ні. Вирішив написати до районної газети замітку.

СЕМЕН. Правильно робиш. Хай і в інших селах знають про дерево-довгожителя.

ПЕТРО. Для солідності я поставив під заміткою і твоє прізвище. Ось послухай: «Що й підтверджує мій сусід садівник-любитель Семен Заєць». (Простягає Семенові блокнота й ручку). Розпишись.

СЕМЕН (розгублено кліпає очима, кладе вудлище, бере блокнота й ручку). Отут розписатись?

ПЕТРО. Еге. Внизу.

СЕМЕН. Що груша стара і ще родить?

ПЕТРО. Так, так.

СЕМЕН. Це можна. А чого б і не розписатись? Подумаєш. Це та груша, що в тебе коло хати?

ПЕТРО. Під самісінькими вікнами.

СЕМЕН. А хіба ти її ще не зрізав?

ПЕТРО. Навіщо?

СЕМЕН. Якщо ні, то можна розписатись. (Перечитує замітку). Так, так... Посадив прадід... Рясно родить. Цього року теж із плодами... Підтверджує Семен Заєць...

ПЕТРО. Все правильно.

СЕМЕН (прискіпливо розглядає папірця). Звичайно, правильно. Але ось тут слово одне якесь не те: «підтверджує». Якось воно не так звучить.

ПЕТРО. Чого ж? Ти бачив і підтверджуєш.

СЕМЕН. Все одно краще замінити його. Припустімо, написати: «По сусідству живе садівник-любитель Семен Заєць». Щоб без «підтверджує».

ПЕТРО. То воно ж не тулитиметься купи. На городі бузина, а в Києві дядько.

СЕМЕН. Зате правильно. Коли живе, значить, бачив. Відповідальність, брате, — це штука серйозна. (Віддає блокнота й ручку).

ПЕТРО (видирає з блокнота аркушик, переписує). Воно й видно. Живеш, як той лин у мулі. На зборах завжди сидиш, наче в рот води набрав, ніколи слова критичного не вимовиш.

СЕМЕН (поправляє на гачку наживку, закидає вудку). А чого мені скрізь пхати носа? Нехай інші ускладнюють стосунки.

ПЕТРО. А коли б усі так? Мабуть, і досі з сільмагу не витурили б Богдана з липкими руками. Та й бруківку на нашій вулиці ще років п'ять клали б. Комусь же треба стосунки ускладнювати, критикувати?

СЕМЕН. Знайдуться й без мене охочі, а моя хата скраю.

ПЕТРО (простягає блокнота й ручку). На ось, переписав.

СЕМЕН (кладе вудку). От і добре. Тепер підпишемо. (Читає). Гм... Груша з плодами... Прошу опублікувати замітку... По сусідству живе Семен Заєць... Ось тепер усе правильно. Значить, треба підписати?

ПЕТРО. Підписати.

СЕМЕН. Мовляв, що груша в тебе коло хати?

ПЕТРО. Коло хати.

СЕМЕН. Що вродила рясно?

ПЕТРО. Еге ж.

СЕМЕН. І що їй уже двісті років?

ПЕТРО. Двісті років.

СЕМЕН. Та невже вона й справді така стара?

ПЕТРО. Ти ж сам бачив.

СЕМЕН. Бачити одне діло, а от щоб документ якийсь був — зовсім інше. Метрики ж у твоєї груші немає?

ПЕТРО. Звичайно, немає.

СЕМЕН. От бачиш, а всякі папірці підсовуєш підписувати. (Віддає блокнота). Людину на гріх підбиваєш. Не буде діла. Дістанеш метрику, тоді — будь ласка. (Змотує вудку). Відповідальність, брате, — штука серйозна. Бувай здоровий.

Завіса.

Неможливе питання

Тобто таке, яке лишити не вирішеним неможливо. А вирішити... Та ось про це й мова.

У місті Богуславі, що на Київщині, давно назріло питання будівництва очисних споруд. Назріло і потроху почало перезрівати. Щоб переконатися в цьому наочно, досить глянути на річку Рось нижче того місця, куди впадають неочищені стоки з Богуславської суконної фабрики. Колір річкової води тут залежить від кольору фарбників, якими в даний час користуються на підприємстві. Таким чином, Рось можна бачити чорною, червоною, бордовою, фіолетовою в крапочку і з розводами. Відповідних відтінків набирають береги, купальники, а також карасики, пуголовки та інша отрутостійка живність, що пристосувалася до життя у фарбованій річці. Загроза ж водопостачанню міста розвіює останні сумніви щодо назрілості питання про очисні споруди.

Власне, сумнівів ні в кого й не виникало. Принаймні, в тих інстанціях, де керівники фабрики та міста «пробивали» це питання, сумнівів ніхто не висловлював. Усі погоджувались, кивали головами, обіцяли подумати, думали, але конкретних наслідків од того думання не було.

Так тривало майже вісім років. А на дев'ятий, у лютому 1970 року, богуславці вдарили депешу прямо в Міністерство легкої промисловості УРСР, якому підпорядкована суконна фабрика. Підняли, так би мовити, питання на висоту. У міністерстві дали депеші хід, і вона близько року ходила по кабінетах, поступово солідніючи від резолюцій. Перша з них була підбадьорливою: «Дати пропозицію по фінансуванню проектних робіт в семидесятому році». Наступні резолюції зводилися до того, що суконну фабрику в Богуславі взагалі б непогано закрити, раз і назавжди покінчивши, таким робом, з «неможливим» питанням. Чим би воно закінчилося — невідомо, коли б у міністерство не надійшла згори конкретна і ясна вказівка. В результаті двадцять першого грудня 1970 року тиражем сімдесят примірників з'явився наказ Мінлегпрому УРСР № 445 «Про будівництво очисних споруд у Богуславі в 1972—74 рр.».

Нарешті!

Риба на радощах вистрибувала з води і робила в повітрі сальто. Тріумфувала громадськість. Керівники богуславських підприємств, зацікавлені в очисних спорудах, вітали один одного по телефону. Стихійно назрівав урочистий мітинг. Зовсім, як у 1968 році. Тоді міністерство оголосило, що роботи над проектом очисних споруд у Богуславі ось-ось розпочнуться. Та на тому і заспокоїлось.

Отже, маючи досвід, богуславці утрималися від мітингування. Ніби знали, що мине три роки й від міністерського наказу № 445 залишаться самі тільки світлі спогади у пам'яті сучасників.

Тепер багатостраждальне будівництво очисних споруд у Богуславі планують почати в 1975 році. Ніби й небагато лишилося. Можна б і почекати, аби не богуславський килимовий комбінат, спорудження якого буде закінчено саме наступного року і який, ставши до ладу, забарвить Рось новими високоякісними фарбниками. Бо, як неважко здогадатися, відведення стічних вод із нього запроектовано до неіснуючих очисних споруд суконної фабрики.

Ото таке «неможливе» питання. Що вже, як бачите, з ним не робили: порушували, ставили, слухали, «пробивали», знову ставили... Лишилося останнє: вирішити. І — якнайскоріше.

В. КОВАЛЬ.
Г. ЛОЗОВА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ти не можеш пропустити жодної спідниці...

ПІЮТЬ ПІВНІ

— Вставай, — жона до чоловіка, —
Вже третій півень кукурікa!
— То ти, дружинонько, скоріш
На холодець його заріж!

Борис СЛЮСАР.

м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області.

■

АНІ ГУ-ГУ!..

«...Набір меблі виявився різнокольоровим та ще й пошкодженим: сервант і книжкова шафа світлі, а решта якогось темного кольору; тумбочка з подряпинами, у дивана відбито ніжку; дзеркало не підходить до рами... Писала директорові меблевої фабрики імені Б. Хмельницького в Івано-Франківськ, але ні від директора Б. І. Шульги, ні від когось іншого відповіді не діждалася».

(З листа С. М. Михалків, мешканки м. Бурштина Івано-Франківської області).

«...Купили меблю фабрики імені Б. Хмельницького. У книжкових шафах немає поличок та скла. Писали директорові т. Шульзі. Ні відповіді, ні скла...».

(М. І. Заїка з села Красна Луна Гадяцького району на Полтавщині і з ним ще дев'ять громадян, які мали щастя придбати такі ж шафи).

Листи шле, скаржиться народ
І відповіді вимага.
Та, мов набрав води у рот
Директор фабрики Шульга.
Він що, замріявся чи спить,
Що у одвіт ані гу-гу?
Чи не пора вже й розбудить
Товариша Б. І. Шульгу?

І. ДЖЕРЯ.

Дали перцю!

Як горить мокре, та ще й без вогню, донедавна можна було побачити на Севастопольській фабриці «Зоря». На фабриці не вистачає складських приміщень, не були створені нормальні умови роботи цехів. Тому тут горіла, а точніше — гнила у мокрих тюках вата, а відповідно «горів» і виробничий план. Про все це розповідалося у фейлетоні «Ні тпру, ні ну...», опублікованому в «Перці» № 7 за 1974 рік.

Як повідомив редакцію начальник Головного управління по заготівлі, первинній обробці і збуту вторинної сировини т. Поляков, такі факти справді мали місце. Директор фабрики т. Бочкарьов і головний інженер т. Михайленко з посад увільнені. Нині вжито практичних заходів щодо поліпшення роботи фабрики. Як наслідок — план випуску товарної продукції за перший квартал цього року виконано на 101,2 процента.

Виручила кішка

ГУМОРЕСКА

— Та-а-ак, — сказав майстер, коли я ввійшов у кузню. — Знову запізнився на роботу?

— Знову... — чесно признався я.

— Що ж, пиши пояснювальну записку.

Я став думати. Зіпсувався будильник? — писав. Упав на голову метеор? — писав. Заблудився в тумані? — писав. Вдарила в потилицю блискавка? — писав...

Згадав, що майстер забобонний. Ідея!

«...перебігла вулицю кішка. Обходив через Західний мікрорайон».

Майстер прочитав пояснювальну і підняв очі:

— Чорна?

— Як ніч, — поставив я крапку на розмові і пішов на обід.

Б. ЯКОВЕНКО.

м. Хабаровськ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Бідолашного Козлика зжер Осел! Я навіть маю двох свідків цієї сумної події.

Довідкове бюро Перця

КАБЛУКИ СЛУЖИТИМУТЬ ВІЧНО

До редакції звернувся житель селища Ямпіль на Сумщині І. Ф. Пархоменко з листом такого змісту:

«Недавно я придбав для свого сина-десятикласника черевики виробництва Коломийського філіалу Львівської фірми «Прогрес». Віддав за обнову 22 крб. 70 коп. Уранці син черевики ті взув, а в обід прийшов без каблуків. Футболом він не займається, протанцювати за півдня відстань від Києва до Лубен, аби дати лиха закаблукам, теж, певна річ, не встиг. Чому ж так швидко відірвалися каблуки?»

Шановний Іване Федоровичу!

Шкода, що Ви звернулися за консультацією тільки тоді, коли каблуки від синових черевиків уже відірвалися. Для того, щоб вони вічно трималися підошов, треба було Вашому синові носити коломийські черевики не на ногах, а в руках.

Ваш ПЕРЕЦЬ.

Рішення було прийняте остаточне: від завтрашнього дня я кидаю палити. Від цигарок уже нудить. І взагалі, від завтрашнього дня я вирішив стати ідеальною людиною: не випивати у день зарплати з дружками, не спати на засіданнях та нарадах, бути пунктуальним та акуратним в усьому. Аби мене дружина хвалила, аби начальство в приклад іншим завжди ставило!

І от на другий день я прийшов на роботу рівно о дев'ятій. Однак у конторі ще нікого не було. Як завжди, в нас не запізнювались, а затримувались.

Десь о пів на десяту, попихкуючи цигаркою, ввалився до кабінету бухгалтер Василь Охрімович Судак. Привітався та й почав розповідати, як учора до півночі грав у шахи з сусідом. Розповідав повільно, випускаючи з рота кільця диму.

Мені страшенно хотілося курити. Так хотілося, що я, переступивши межі свого терпіння, гаркнув не своїм голосом на бухгалтера:

— Та замовкніть же! Ти дивись: запізнився на добрих півгодини, а тепер ще й байки розказує. Думає, що я за нього працюватиму!

ІДЕАЛ

ГУМОРЕСКА

Судак від несподіванки мало зі стільця не звалився. Проте, витріщившись на мене, мовчав, наче в рот води набрав.

Того ж дня я ледве діждався нашого директора Пантелеймона Федоровича Облизня. З'явився він десь аж після обіду — заспаний, із запухлим обличчям. Не інакше, як уночі десь гуляв на іменинах, а вдень відсипався.

— Ай-яй-яй, Пантелеймоне Федоровичу, що це в нас таке робиться! — розпочав я серйозну розмову з директором, завітавши до його кабінету.

— А що робиться? — поцікавився Облизень.

— Більше половини працівників контори запізнились сьогодні на роботу. В кабінетах курять. Сергій Копитько ще вчора як поїхав до тещі, то й досі не повернувся. Вас також півдня десь носило...

Директор пильно глянув на мене, але нічого не сказав.

Коли справляли директорове п'ятдесятиріччя від дня народження, я категорично відмовився брати участь у колективному вечорі, бо боявся, що після чарки обов'язково потягне до цигарки. Грошей на подарунок також не дав, бо вважаю, що збирати їх в підлеглих на подарунок начальникові — це пережиток минулого, який не має нічого спільного з нашою мораллю.

Я твердо стояв на своїх позиціях.

Але вчора таки випив. І то добряче. Не без причини, звісно, — порадили мені, поки не пізно, подати заяву про звільнення з роботи за власним бажанням.

Ну, без роботи я не буду. Жаль тільки, що ідеалу я так і не досяг. Але втішає те, що тепер я можу курити, скільки душі завгодно.

Яків МУЛЯР.

Дали перцю!

Чого тільки не зробиш заради любові чи за гарні очі. Он голова Требуховецької сільради Летичівського району Хмельницької області Дроздовська Г. Й. саме заради любові та за гарні очі прохачки навіть зареєструвала шлюб живої й здорової жінки з мужчиною-покійником. Про те, як це все було, розповідалося у фейлетоні «За гарні очі, або наречена-вдова» («Перець» № 8 за 1974 рік).

Секретар Хмельницького обкому КП України т. Сторожук повідомив редакцію, що факти підтвердилися. За грубе порушення інструкції про реєстрацію актів громадського стану бюро Летичівського райкому партії оголосило Дроздовській Г. Й. сувору догану. А сесія Требуховецької сільської Ради депутатів трудящих увільнила її від обов'язків голови сільради.

МОНЕТА

ГУМОРЕСКА

Закінчив роботу — вимкнув верстат. Пригадав, що маю о п'ятій додому зателефонувати. Шукаю двокопієчну монету. Повивертав кишені — не знайшов. Знаю ж точно — годину тому була. Я весь інструмент у цеху попереставляв — немає. Деталі розкидав по підлозі — не знайшов. Верстата свого до гвинтика розібрав, до гаєчки. Куди ж це монета поділася?

Вирішив: навіть якщо крізь землю провалилася — знайду. Приніс лома, підлогу дошка за дошкою розібрав. Не знайшов. Зняв лівого черевика, потім правого. Повитрушував. Випала монета, покотилася. Схопив я її та мерщій до автомата. Мені ж зателефонувати треба! Переказати жінці, аби порядок вдома навела — Пилипчуки ж у гості прийдуть.

Олександр ПОЛЕВСЬКИЙ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

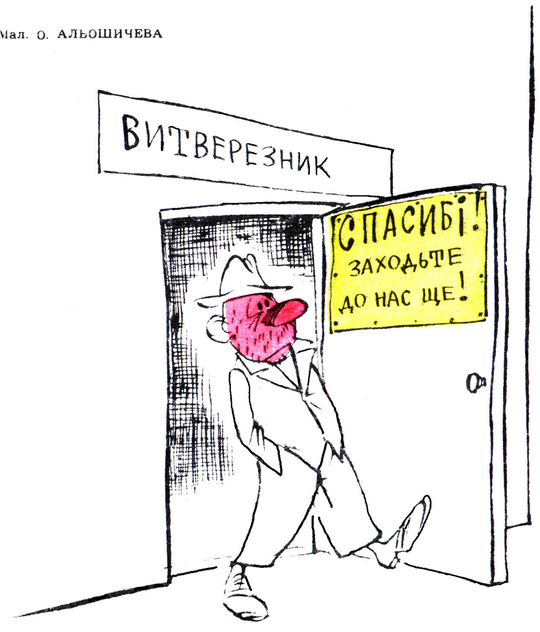

Без слів.

КАДРА-ОГО-ГО!

Репортаж, змонтований із телефонної розмови між кореспондентом «Перця» (м. Київ) та головою колгоспу ім. Шевченка Я. Й. Поліщуком (с. Синиця, Христинівський район, Черкаська область)

ГОЛОВА. ...Товаришу кореспондент, коли ви приїжджали в Синицю, то обіцяли помогти нам з кадрами. Пригадуєте, ви побачили за кулісами п'яного директора Будинку культури Даниленка й сказали ще: «Отакий палац у селі! Зал на чотириста місць, кімнати для репетицій, а керівник нікудишній. Я з цим питанням розберуся!..» Казали?

КОРЕСПОНДЕНТ. Та... казав. Але потім — дещо змінилося.

ГОЛОВА. Що саме?

КОРЕСПОНДЕНТ. Ну, приміром, я довідався, що на 32 клуби та Будинки культури вашого району є лише п'ятнадцять фахівців із спеціальною освітою, а всій Черкаській області тепер треба, як мінімум, 300 культпрацівників. Так що з кадрами тугувато, і це питання треба ставити перед обласним Управлінням культури.

ГОЛОВА. Мене цікавить наша кадра.

КОРЕСПОНДЕНТ. Воно то так... Але після Синиці я поїхав у село Чайківку, вашого ж району, побачив там, як «працює» завклубом Козак і подумав, що вам ще не пече.

ГОЛОВА. Як, не пече?!

КОРЕСПОНДЕНТ. Тому, що вам іще пощастило на культкерівника. Вашого ж молодь не називає «ключником»? А чайківського завідуючого — називають. Ваш очей не замилює: немає лекцій та вечорів — то й нема. А там — немає, а запитує в журнал, ніби вони були. Бо спитав я в людей, як їм сподобались бесіди, що проводили завідуюча школою Прус та завідуючий дільницею колгоспу імені Димитрова Ганич, то вони тільки плечима знизали: «Вперше чуємо!» Потім, у вас на сцені піаніно відкрите — хто хоче, той і грає. А в Чайківці, виявилось, п'ять років Овсій Матвійович Козак не дозволяв нікому не те що грати, а доторкнутися: як з фабрики привезли, так і стояло піаніно фанерою оббите.

ГОЛОВА. Що правда, то правда — наше піаніно не замкнуте...

КОРЕСПОНДЕНТ. Ну от, бачите. А до всього-ваш Даниленко хоч і п'є безбожно, але все-таки має середню спеціальну освіту. А є подекуди темні, як петрівчана ніч.

ГОЛОВА. Ні, ми таких не держимо.

КОРЕСПОНДЕНТ. І правильно робите. Бо могло б таке трапитися, як у Кіровоградській області.

ГОЛОВА. А що саме?

КОРЕСПОНДЕНТ. Поскаржилася молодь села П'ято-Миколаївки на завідуючого клубом Фурсу Анатолія Івановича, який буцімто п'є, хуліганить і який ні за освітою, ні за покликанням не відповідає посаді культкерівника. «Перець» і запитав про це в завідуючого Онуфріївським районним відділом культури Станіслава Марковича Кохна. Завідуючий категорично відкинув звинувачення на адресу Фурси і для підтвердження його інтелекту, освітнього цензу і невід'ємного права керувати сільською культурою, приклав пояснювальну записку Фурси. Прочитаю вам її, Якове Йосиповичу, без змін, зберігаючи стилістику й орфографію, аби знали ви, які ще кадри є. Слухайте уважно:

«Обяснітільна на відповідь ананімного листа. Ознайомився з листом даю відповідь. Втім що в п'ятимиколаївському с. к. Нидоліки які були вже встраніни Встраніни із домашніми обставинами. Нановий рік був даний концерт який всім дуже сподобався. Вданий час все проходить вхороших обставинах».

ГОЛОВА. Спасибі, товаришу кореспондент. Все ясно. Тепер я зрозумів, що ми повинні радіти за свого Івана Тарасовича Даниленка. Супроти деяких інших, він ще кадра — ого-го! Спробуємо перевиховати його. Можливо, матеріально заохотимо... Дякую вам, товаришу кореспондент, за інформацію. До побачення.

КОРЕСПОНДЕНТ. Всього найкращого, Якове Йосиповичу!

Змонтував репортаж і перевірив факти спец. кореспондент «Перця» Ів. НЕМИРОВИЧ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

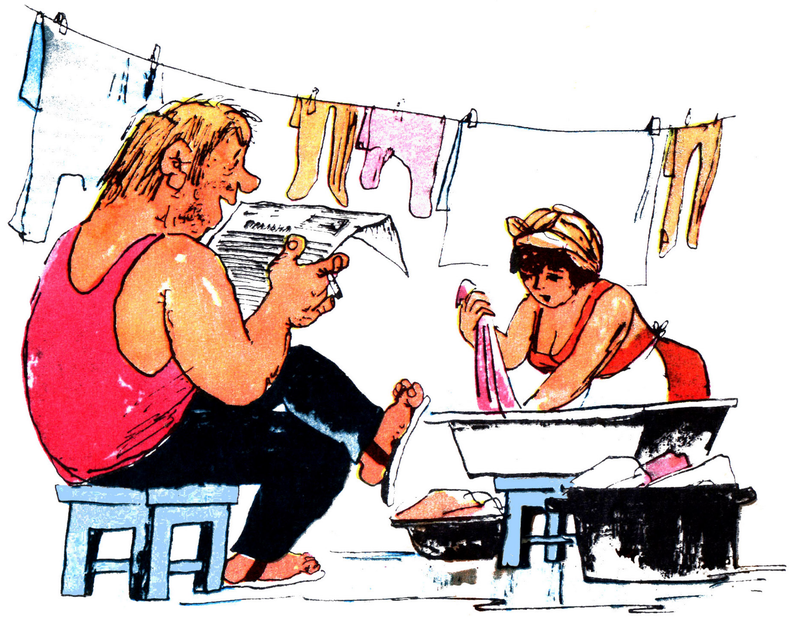

— Знову пишуть в газеті, що скоро відремонтують пральню.

Дали перцю!

Було це так. Старинський цукрозавод (Бориспільський район на Київщині) ще у червні 1970 року здав Павловському ремзаводу Вінницької області мотор від автомашини. На ремонт, звісна річ, Павловці мотор прийняли і обіцянку дали: зробимо все чин-чином і в строк. Тільки не сказали, у який саме строк. Минув рік, минув другий, минув і традиційний третій. А мотора нема. Навіть і з книги реєстрації зник.

Лист про це надійшов до «Перця».

Завідуючий сільськогосподарським відділом Вінницького обкому КП України т. Шевченко повідомив, що факти повністю підтвердились. Після втручання обкому мотор таки розшукали, відремонтували і в травні цього року, тобто аж через три роки і одинадцять місяців, повернули замовникові. Начальника відділу збуту Павловського ремзаводу Кошеля, з вини якого сталася ця тяганина, з роботи знято.

ПЕРЕЦЬКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

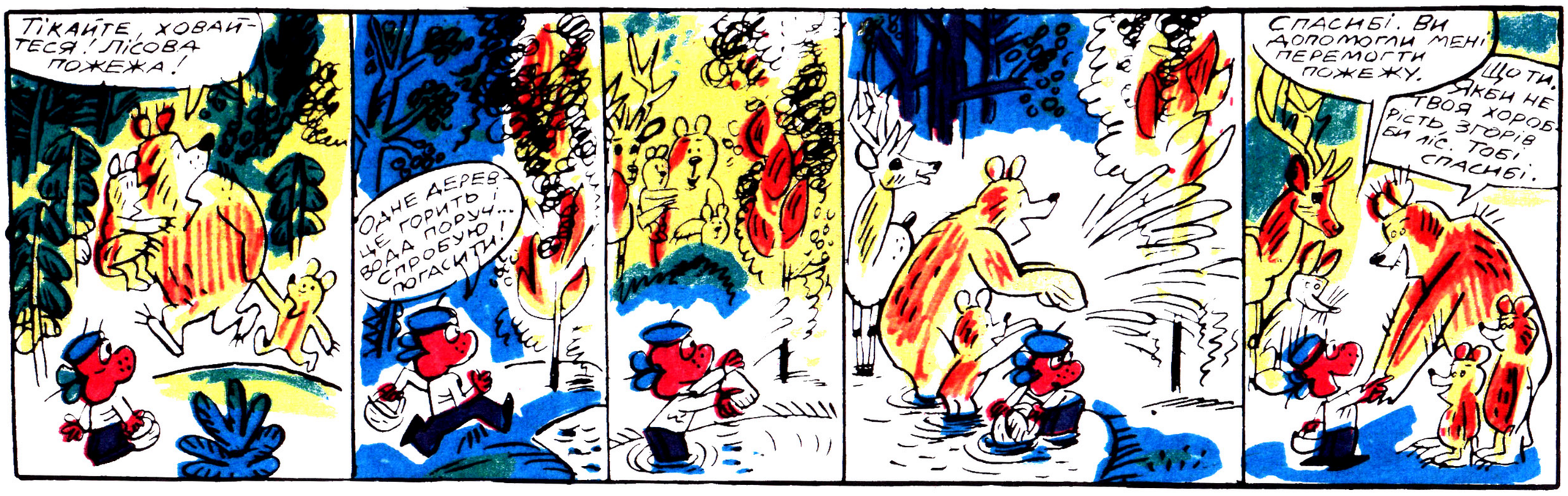

ПЛАВЕЦЬ

— Ти й взимку плаваєш?
— Та трошки...
— В басейні, так?
— Ні... біля дошки...

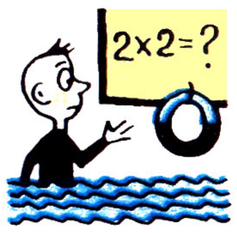

Інна КУЛЬСЬКА.

КРАЩЕ НЕ ПИТАЙ

Оксанка прийшла зі школи похнюплена: одержала двійку з письма.

— Донечко, а чому ти така сумна?

— Настрій поганий.

— Чому поганий?

— Краще не питай.

Марія КОМОРСЬКА.

СЛАВНИЙ РИБАЛКА

Наш Павлусь — рибалка славний
Мав сім розмірів гачків,
Знав горби в кутку заплавнім,
Де копати черв'ячків.
Шанували всі хлопчину,
Бо показував місця,
Де нуртується лящина,
Де він бачив окунця.
Та найбільш — за добру душу
Рибин рід його любив,
Бо рибалка наш Павлуша
Зроду й плітки не зловив.

Платон ВОРОНЬКО.

ГОСТИННИЙ КОСТИК

Якось узимку до Костикових батьків завітав дядько Сергій. Він зняв у прихожій пальто, шапку, шарф і повісив на вішалку.

— Дядю Сергію,—каже Костик.— У нас в кімнаті дуже тепло, то знімайте й окуляри.

ДЕ СИДИТЬ БІЛОЧКА

Уранці, коли тато йшов на роботу, Івасик попросив його:

— Намалюй мені ялинку.

Тато поглянув на годинник, потім узяв олівець і намалював у Івасиковому альбомі високу зелену ялинку.

— Намалюй ще й білочку, — просить Івасик.

— Ніколи, синку. Треба йти на роботу. Ось увечері повернуся і намалюю.

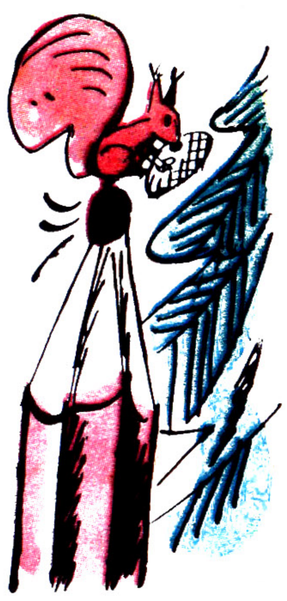

Увечері першою з роботи повернулася мама.

— Ну, що ти тут робив без нас? — запитала вона Івасика. — Малював? Ану покажи.

Івасик навшпиньках підійшов до столу і розгорнув альбом.

— Бачиш, яку ялинку намалював мені вранці тато, — пошепки сказав він. — А білочки ще немає. Вона ще у татковому олівці. Не налякай її...

Володимир БАНДУРАК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

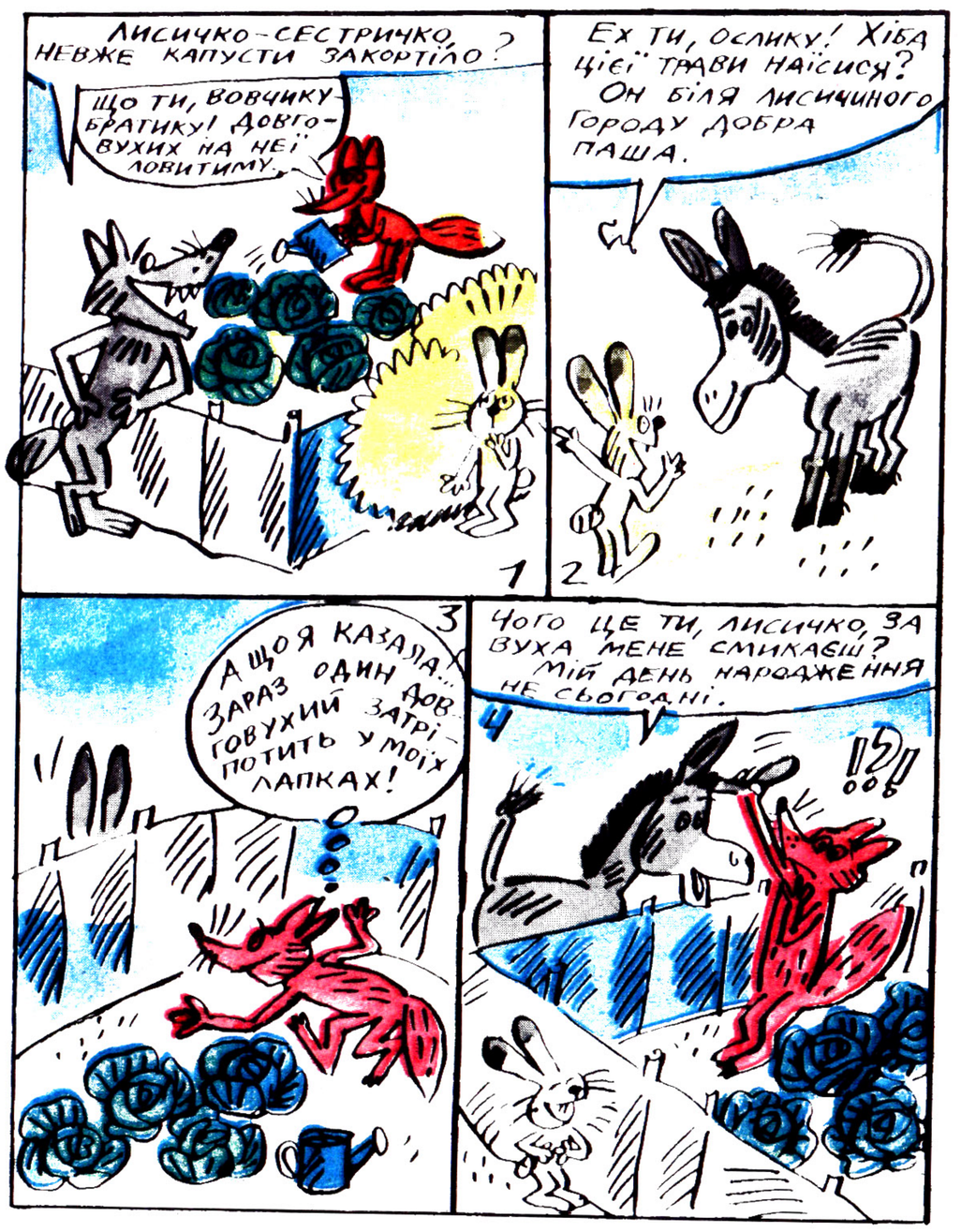

Народні усмішки

ПОМ'ЯКШУЮЧА ОБСТАВИНА

Суддя: — Підсудний Іваненко, вас звинувачують у тому, що кинули цеглину у вікно будинку вашої першої дружини. Що можете сказати на виправдання?

Підсудний: — З цього вікна виглядала моя перша теща.

Повідомив Я. СЕМІВ
з м. Соснівки Львівської області.

ДОВГА ПАМ'ЯТЬ

Вісімдесятирічні баба і дід їдять гарбузову кашу. Раптом дід ложкою об землю — хрясь!

— Як згадаю, — каже, — що ти мені колись гарбуза піднесла, так і каша в рот не лізе!

КОЛИШНІЙ МУЖЧИНА

— Ти у мене справжній мужчина, — підхвалює мати шестирічного сина, — уже от і валізу допомагаєш мені нести.

— Мамо, мамо, а тато теж колись був мужчиною? — поцікавилося хлоп'я.

Повідомив І. О. ШУЛЬГА
з м. Дебальцевого Донецької області.

ВІДГАДАВ...

Гралися дітлахи у м'яча, а потім стали загадки загадувати. Дійшла черга й до Іванка. Пам'ятав він одну загадку про дощ, та й каже:

— Що це таке: усі його чекають, а як тільки прийде — втікають?

— Це ж мій тато! — вихопився малий Юрась. — Ми його чекаємо, чекаємо, а він приходить додому п'яний, то ми з мамою і сестричкою до сусідів тікаємо!

Повідомила Г. О. ГАКМАН
з м. Чернівців.

ГАРНА ТЕЩА

Зустрілися двоє знайомих.

— Я чув, що ти одружився? — питає один.

— Та як сказати, — знизав плечима другий, — у прийми пішов.

— Дім гарний?

— Та нічого.

— А дружина?

— Та нічого.

— А теща?

— Та... нічого поганого не скажеш, бо відразу витурить.

Повідомив П. Т. ШОСТАК
з с. Вербового Полтавської області.

Костянтин СЕРГІЄНКО

ВОРОНА І ЛИСИЦЯ

(Сучасний варіант)

Вороні бог дав сиру з півкіло...
Ворона сир сховала у дупло
(Приберегла до слушної пори),
А через день чи, може, через три
Зібралась заморити черв'яка.
Аж тут Лисиця з-за кущів гука:
— Співухо мила, пісеньку утни!
А та:
— Співати?!. Боже борони!
Стомилась я і в горлі щось дере...
А ти взялась, як бачу, за старе?!
Підступнице! Мене ти не дури:
Сирку забаглось — так і говори,
Я ж не захланна, ніби той вампір,
З тобою радо поділюсь, повір,
Бо ж навіть їсться веселіш удвох.
Та сир, як на біду, в дуплі засох...
Якби до нього нам іще б чогось.
Щоб, значить, розмочити удалось,
Ото поласували б ми сирком!..
Ти як на це?..
— Біжу за коньяком!..

ХИТРИЙ МУЛЛА

(На східний мотив)

В Хорезмі чи то, може, в Бухарі
Жив-був колись пожадливий мулла,
І от пустив він чутку у дворі,
Що ніби хтось у нього вкрав осла...
А раз, як ніч всю землю обняла,
Аллаха умовляти став мулла:
«О наш великий праведний аллах!
Я — твій слуга — невдаха із невдах...
Май милість до нещасного мулли:
Осла, що хтось украв, мені пошли...»
І сталася предивна дивина —
Озвався сам аллах до хитруна:
«Нехай тебе облишить ця гриза —
Он, чуєш, наближається гроза.
Як блискавка навкруг осяє все —
Перед тобою з'явиться осел».
Мулла зрадів: «Оце так диво з див—
Самого я аллаха обдурив!..»
Враз блискавка шугнула, мов стріла,
Уздрів... себе у дзеркалі мулла.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

... риба, вирощена в селі Сергіївці Павлоградського району (Дніпропетровщина), нагадує свинину? Не смаком, а запахом. Такого успіху добився голова місцевого колгоспу М. М. Маловик, який всі стічні води від свиноферми спускає прямо у ставок...

... «Салат любительський», який випускають на Вороновицькому консервному заводі (Вінниччина), пломбується? Щоправда, синтетична пломба на шовковому шнурку чіпляється не до банки, а опускається всередину між цибулею, огірками, помідорами, капустою і є додатковим компонентом, але не смаковим, а — естетичним...

... з будь-якого стадіону можна зробити будь-що? Першим до цього додумалося правління колгоспу «Шлях Ілліча» с. Гриціївки Срібнянського району на Чернігівщині. На цьому стадіоні, збудованому силами комсомольців та молоді села, миють автотранспорт.

... кіровоградський облхарчопром випускає російську гірчицю зі строком зберігання 45 діб? Але наперед знаючи, що вона псується раніше вказаного строку, в облхарчопромі, щоб не мати збитків, уже тепер ставлять на гірчиці штампи з датою випуску «12 березня 1975 (!) року».

Пасажира Марчука не задовольняла робота працівників Коростишівської автобусної станції. Пасажир Марчук підійшов до диспетчера і попросив:

— Дайте, будь ласка, книгу скарг!

— Книга скарг — не помийна яма! — аргументовано відповіла диспетчер і показала пасажирові Марчуку спину.

Спина диспетчера пасажирові Марчуку не сподобалася. Він написав про це у Міністерство автомобільного транспорту УРСР. Звідти скаргу одіслали у Житомирське обласне виробниче управління автотранспорту. А вже звідти пасажир Марчук отримав відповідь:

«...Тщательным рассмотрением Вашего письма установить вину дежурного диспетчера Коростышевской автостанции не представляется возможным».

Як бачимо, порядку на станції нема.

І винних нема.

* * *

Колгосп імені Горького Теплицького району Вінницької області відправив на ремонт косарку-подрібнювач. У Первомайське райоб'єднання «Сільгосптехніки» Миколаївської області.

Тоді «Сільгосптехніка» «виставила» колгоспові рахунок. Тоді колгосп рахунок оплатив. Усі 305 карбованців 71 копійку. А тоді у вересні минулого року представник колгоспу поїхав по косарку.

Керівники «Сільгосптехніки» зробили отакенні очі:

— Як! Та ви ж косарку давно забрали...

Представник колгоспу також зробив отакенні очі:

— Як! Та ми ж її зовсім не брали...

Косарки й досі нема.

І винних нема.

* * *

Колгосп імені Куйбишева Чернігівського району Чернігівської області замовив бланки та книги бухгалтерського обліку в Українському відділенні «Союзобліквидаву». Що в Києві по вулиці Червоноармійській, 6. У березні 1973 року і гроші перерахував.

— Де наші книги і бланки? — питають куйбишевці директора товариша Голого.

— У понеділок будуть! — переконливо відповідає товариш Голий.

Скільки відтоді пропливло понеділків!..

А бланків та книг нема.

І винних нема.

* * *

Коломийське райоб'єднання «Сільгосптехніки» (Івано-Франківська область) придбало на підприємстві, що в с. Аполонівці на Дніпропетровщині, двоє тракторних грабель. Ще у минулому році. Гроші заплатили. Але двох ящиків з комплектуючими деталями їм недодали.

І почалося листування. Коломийці просять:

— Та бійтеся бога! Коли ж ви вже надішлете ці два ящики?

А начальник відділу збуту товариш Балашов відповідає:

— Два ящики по можливості нами будуть дослані до 10 грудня 1973 року.

Скоро буде грудень 1974 року.

А ящиків нема.

І винних нема.

* * *

Одеський завод сільгоспмашин продав тому ж Коломийському райоб'єднанню «Сільгосптехніки» тракторний плуг. Також у минулому році. А осей до плуга недодав.

— Дошліть нам осі! — пишуть з Коломийської «Сільгосптехніки».

— Дошлемо найближчим часом, — відповідає заступник директора заводу товариш Гарбуз.

А осей нема.

І винних нема.

* * *

...Зате у всіх, кого ми отут згадували, є почуття відповідальності.

Жодна заява скаржників не зосталася без відповіді.

Є. ДУДАР.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

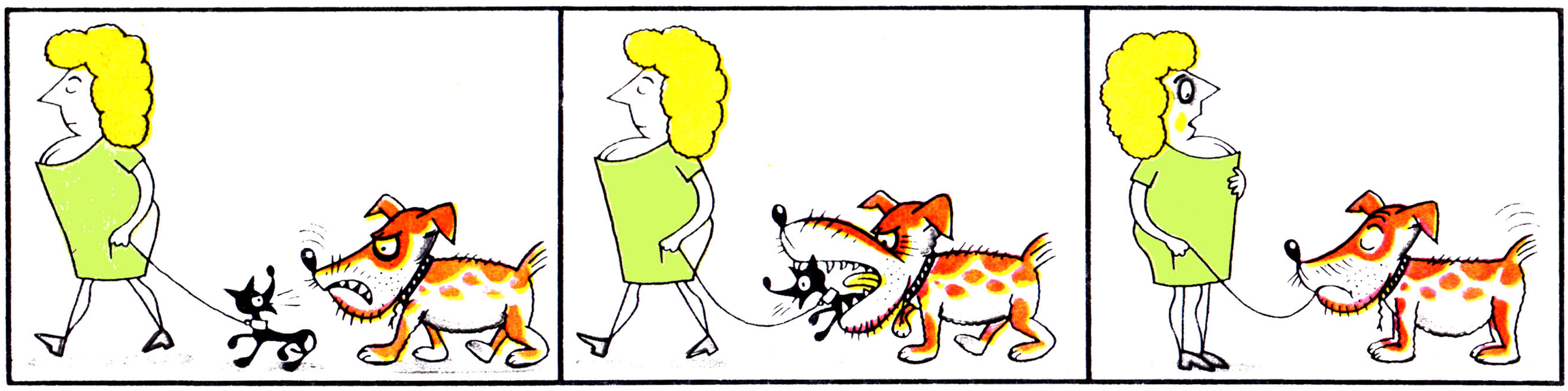

Клюнув на живця...

НА ДЕСЯТОМУ КИСЕЛІ

— Здорові були!
Скільки літ, скільки зим!
— ?!
(Очима ви луп! —
Не знайомі ж із ним).
— Давно не стрічались —
Забуть ви могли...
(Ворушите пам'ять:
А де ж і коли?)
— Пробачте, а хто ви?

— Забули! Невже?
— Даруйте, я щось не пригадую вже,
Та вибачте ви,
Не сприймiть за образу...
— Згадайте:
В курилці курили ми разом,
Як слухали раз у театрі «Аїду»,
Я дав припалити ще — вам і сусіду.
А ще — пам'ятаєте? —
Разом колись
В одному автобусі їхали в ліс,
Та ще й, пригадайте,
В поїздці отій
Квитки на обох одірвав нам водій...

— Можливо, можливо...
Люблю в вихідні!..
— Так ви б уже... той...
По знайомству мені,
По блату, як кажуть, зробили оце,
Пропхнули б моє невеличке дільце!..

Ваш добрий знайомий
(Не правда, скажіть?)
До вас не поткнеться —
Просити соромиться,
А цей,
Що стрічався вам десь мимохідь.
На службу й додому
Настирливо ломиться
І давнім знайомим себе видає
І, згодьтесь,
Частенько на тім виграє...

Валентин ЛАГОДА

З нових віршів

І ЗАМУЖЕМ І ВДОМА

До зарізу він потрібен,—
Не піймаєте ж ніяк:
І на службі є він ніби,
І нема його однак.

Телефоном ви до нього
І не думайте дзвонить,
Бо не вийде в вас нічого,—
Знайте це заздалегідь!

Секретарка виручає,
Хоч заплуталась сама:
До обіду —
«Ще немає!»
По обіді —
«Вже нема!»

Варіанти є й новіші —
Стане соромно тобі ж:
— Він недавно тільки вийшов,
Що ж ви думали раніш?!

А буває, що ізрання
У буфеті пиво п'є,
І тоді луна в мембрані:
Він десь тут, бо шапка є!..

Шапка є, а сам — снує
По буфетах, кабінетах
І — ні меле, ні кує...

Він дратує нас, як нежить,
Бо від нього щось залежить,
Бо такий — у мене, в вас,
У держави — краде час.

Вже він нам набив оскому,—
Видно,
шапка не по ньому!

ЩАСЛИВИЙ ВИНЯТОК

УСМІШКА

Новий відвідувач зайшов
І сяє весь усмішкою,
Ласкавий, ніжний, наче шовк,
Немов його хто вишколив.
Коли прийому ще нема —
Спокійно жде, не лається.
Почнуть прийом — перед всіма
Привітно усміхається.
Стрічає так, мов то — рідня.
Прожогом двері причиня,
Як причинить не встигли ви,—
Такий вже запобігливий!
Увесь в блаженнім сяєві,
Поштиво розмовляє він,
Аж убирає в очі,
Голубить, медоточить.
Він тут на тижні кожному
З руками не порожніми...
«Ну й підлабузник, бісів син! —
Вже стало вас коробити,—
Отак підлещується він!
Ганьбитися чого б ото?..»
Ні! Я розкрию вам тепер:
То він стрічає так сестер,
І лікарів, і жінку
В родильному будинку.
Це щиро все, читачу, зваж.
Я — за такий
«підхалімаж»!

ХАЙ ЙОМУ РИБА Й ОЗЕРО!

Далеченько від нас,
біля чистого озера,
де спрадавна рибини ходили козирем,
щоб дарами тими ласував наш народ,
збудували новий рибзавод.
Рибзаводці настійливо прагли мети:
в тому озері вивести кращі сорти,
смаковитість, поживність
підвищити якось там
і давати продукцію вищої якості!

Починали вони
із ікринок в пробірках,
все сиділи на дослідах,
на перевірках,
діставали для вивчення
воду з глибин,
готували цехи для прийому рибин...
А тим часом —
по той бік чудового озера —
появились нежданo
потужні бульдозери,
розрівняли ділянку
за декілька діб,
і завод шкіряний
там піднявся, як гриб.
Перерізали стрічку.
Ушкварили туш.
Задиміли цехи, закадили окруж.
Хоч завод той новий,
а порядки — старі:
заходились чинбарити в нім чинбарі
і зливати отруйні смердючі відходи
у прозорі озерні зарибнені води.

Що казати
про долю тих риб і мальків —
це картина відома без зайвих
мазків...

Я — про інше.
Про те, що і тут, як і там,
є все те,
що не гоже й осуджувать нам,
все, здається, на місці:
розрахунки і плани,
перспективні проекти
і Дошки пошани:
рибзаводці піддослідних вивели риб,
шкірзаводці —
й вони похвалитись могли б...
Є у них рапорти
(хоч і надто загальні);
є із главків обох телеграми вітальні,
адреси, похвалами насичені густо...
Одним словом, є все,
крім... здорового глузду.

НОТАТКИ про їхні потяжки

І сміх, і гріх

Бельгійський міністр фінансів Віллі де Клерк зробив фундаментальне відкриття: підвищення податків не викликало жодного ентузіазму у населення. Міністр звинувачує в цьому своїх підлеглих: податкові інспектори, мовляв, безсердечні, грубі і своїм поводженням з платниками податків викликають антипатію до себе. Висновок: кишені громадян необхідно полегшувати ввічливо і з дружньою посмішкою. Тому податкові інспектори повинні прослухати курс психології, вивчити мистецтво «тонкого поводження і людинолюбства».

900 чиновників міністерства фінансів уже навчаються без відриву від виробництва, ще 2 000 чекають своєї черги.

В Чікаго видається газета німецькою мовою «Абендпост». Один колишній (і теперішній, нацист надрукував у тій газеті оголошення, яким повідомляє, що продає «справжню землю з далекої батьківщини» — пакетиками по 100 грамів кожний. Один пакетик із землею Штеттіна (сучасний Щецін у Польщі) коштує 5 доларів, пакетик землі з Пільзеня (сучасний Пльзень у Чехословаччині) коштує 8 доларів, а пакетик землі з Кенігсберга (сучасний Калінінград, СРСР) — аж 14 доларів.

Серед німців, які після розгрому нацизму втекли з батьківщини. модно тепер тримати вдома «рідну землю». І колишні прусські поміщики, що раніш володіли сотнями гектарів у Східній Пруссії, платять тепер за 100 грамів землі 14 доларів!

Уроки історії коштують недешево!

ПРОФЕСОРИ І МАВПИ

Містер Джеймс Кеннет має вчене звання професора і очолює в штаті Теннессі (США) так звану «Раду природознавців», до якої входять найавторитетніші місцеві викладачі біології, ботаніки та інших природознавчих наук. І от недавно поважний професор перед усім світом продемонстрував свій науковий світогляд.

Річ у тім, що штат Теннессі має неабияке відношення до сучасної природознавчої науки: в 1925 році тут у місті Дайтоні відбувся судовий процес, який набув всесвітнього розголосу під назвою «мавп'ячого процесу» — судді з Дайтона з'ясовували питання про... походження людини! Тутешні мракобіси вирішили розправитися з шкільним учителем Джоном Скопсом, який насмілився викладати своїм учням вчення Чарлза Дарвіна, і довели справу до суду. Викладати в місцевих школах і коледжах штату вчення Дарвіна було заборонено.

Відтоді минуло майже півстоліття. Багато чого змінилося в світі за цей час. Нічого не змінилося тільки в головах дайтонських мракобісів — почувши, що дехто в їхньому штаті таки пробує викладати вчення Дарвіна, вони, як і піввіку тому, знову звернулися до суду. Однак теперішні дайтонські судді не наважилися удруге заборонити вчення Дарвіна. Вони обачливо зажадали, щоб авторитетну думку з цього приводу висловили вчені.

Отак ця справа й потрапила до згаданої «Ради природознавців» та до її, також уже згаданого, голови — професора Джеймса Кеннета. І отут поважний професор показав себе. Висновок його був такий: оскільки, мовляв, учення Дарвіна дуже спірне, то вчителям біології слід у школах давати своїм учням два пояснення походження людини: за Дарвіном і за біблією.

Собаки не винні

Містер Сесіл Хейс живе у Чікаго і має цілком респектабельний бізнес — вирощує і виховує собак для поліції. І в цьому не знає собі рівних...

Інфляція в Сполучених Штатах спонукала Хейса підвищити ціни на своїх вихованців. Але власті не погодилися платити за собак дорожче. Тому Хейс змушений був збувати їх «приватному секторові».

Тепер у Чікаго нерідко трапляється таке: могутній пес кидається раптом на перехожого, звалює на асфальт і тримає оширену пащу біля його горла. Підходить власник собаки і спокійно очищає кишені потерпілого.

Всі знають, що цей пес пройшов школу містера Хейса.

Притягли Хейса до суду. Але він рішуче відмовився взяти на себе вину за дії вихованих ним собак і заявив представникам преси: «Полісмен теж може стати гангстером. Це питання совісті. А чи мають собаки совість, мені невідомо».

Словом, роботи у чікагської поліції побільшало...

У КАТІВНЯХ ЧІЛІЙСЬКОЇ ХУНТИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ану, признавайся, щеня!
— Він ще не вміє говорити.
— Нічого, у нас заговорить!..

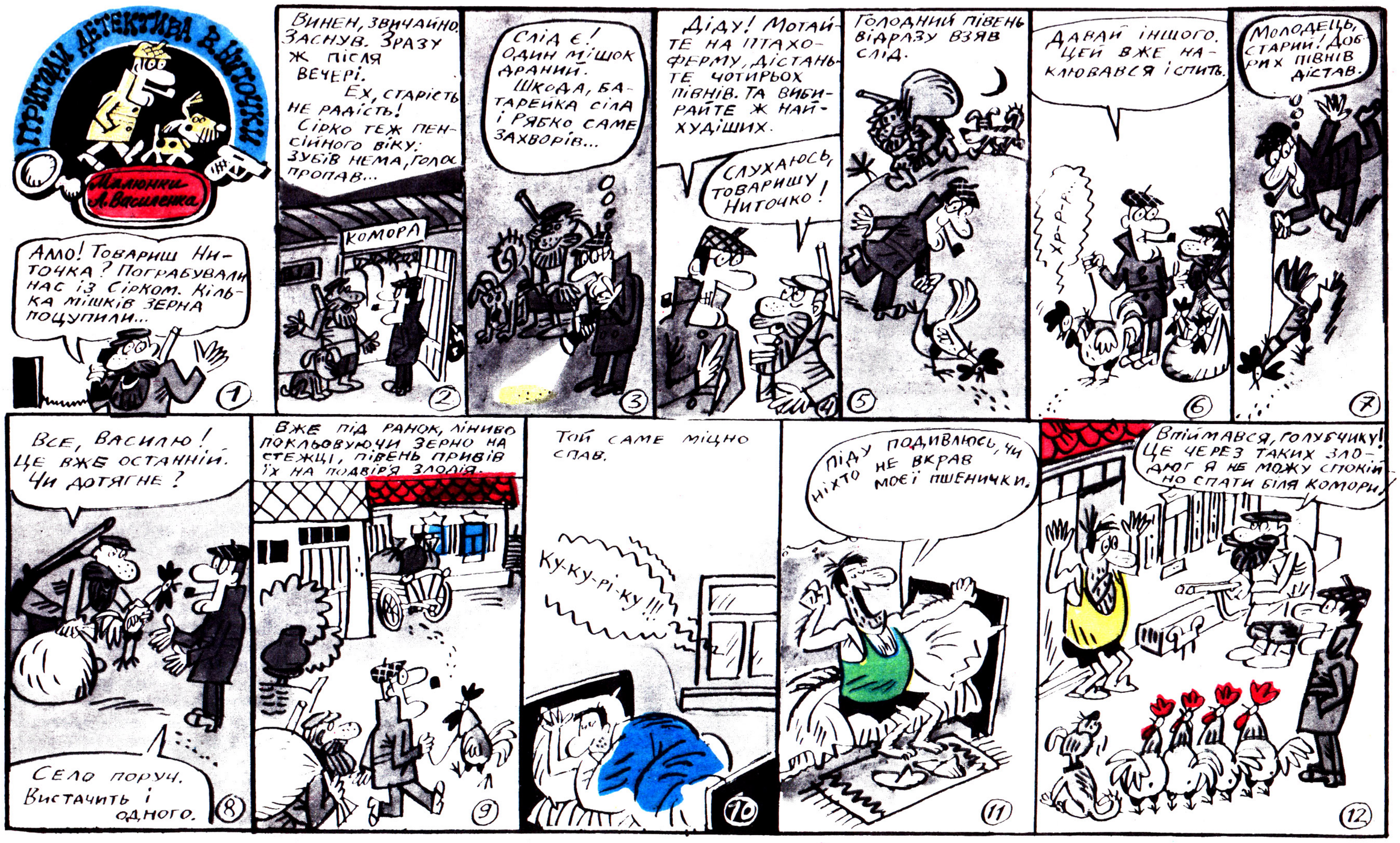

«Все. Крапка!..»

ГУМОРЕСКА

— І чого ти ото крадешся! Гадаєш, не почую? Не прокинусь? Не побачу, що ледь на ногах тримаєшся! До речі, котра там година? Мабуть, вже третя ночі, га?... Ну, чого мовчиш?! Чи й розмовляти вже не можеш? І куди я дивилась, коли заміж за тебе виходила! Ні! Все. Крапка! Забирай негайно всі свої речі, і — щоб духу твого тут не було! Чуєш! Повертайся туди, де пив! Там ото, може, й нагодують... І знай: ніяких вибачень я вже й слухати не стану! Складай свої манатки і забирайся геть! Чуєш? Увімкни світло і йди за валізами! Досить! Натерпілася! Та не навпомацки там колупайся! Світло увімкни, кажу. Ти що, язика проковтнув? Мовчиш? Ну, то як знаєш, — шукай у темряві. Усе вже склав? Сорочки не забув? Краватки? Піжаму?... Гроші у лівому відділенні секретера. Бери не більше половини... Та ти що, забув, де й секретер у хаті стоїть?!. Ну, й набрався!.. Та ліворуч же! Знайшов?.. Ти ще довго мовчатимеш?!.

Що, вже йдеш?.. Хоча б «до побачення» дружині сказав!.. І потім, куди ж, власне, ти зараз підеш?.. Нехай вже тобі біс: залишайся до ранку... Федю!.. Федю!.. Ой, пішов... Фе-е-едю!!!

— Що сталося? — двері сусідньої кімнати прочинилися. На порозі з'явився сам чоловік, заспаний, у піжамі. — Вибач, я зачитався і прямо за столом заснув... Ти, здається, з кимось розмовляла чи мені здалося?.. Та... що з тобою жінко, куди це ти?.. Дзвонити?.. Негайно дзвонити?.. Так пізно?.. Ку-у-ди?!!

Сергій ВЛАСЕНКО.

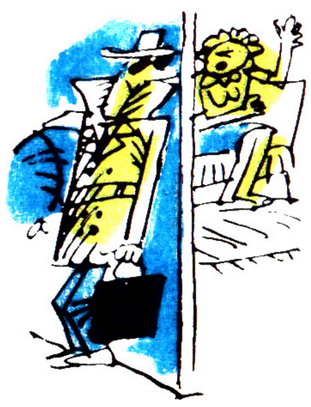

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

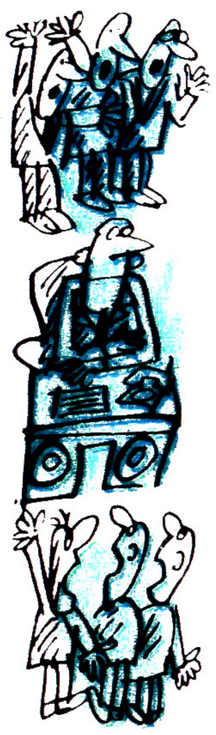

Велике діло радіо: ввімкнув — і слухаєш голос усього світу. Ну, звичайно, слухаєш — коли воно діє. Коли ж воно мовчить — як ото, скажімо в нас, у селі Хмельові (Роменський район Сумської області), коли радіорепродуктори у хатах висять, як кажуть, тільки для меблі, — тоді доводиться слухати те, що з цього приводу скаже начальник Роменського районного вузла зв'язку.

От тільки жаль, що про такі дрібниці, як радіо, він і говорити не хоче. Три роки німотно мовчать наші репродуктори, і всі три роки начальник вузла від нас, абонентів відмахується, як від настирливих мух.

Невже, Перче, і від тебе одмахнеться?

МЕШКАНЦІ СЕЛА (8 підписів).

с. Хмелів
Сумської області.

Допоможи нам зв'язатися з начальником Шаргородського районного вузла зв'язку. Дуже хочемо подякувати йому за телефонізацію нашого колгоспу. Хоч гроші й чималі за цю телефонізацію колгосп сплатив — 6 тисяч карбованців, — та зате є на що подивитися: апарати — блискучі! Поглянеш — і душа радіє. Новенькі, справненькі, з першосортного полістиролу зроблені. От якби ці чудові апарати та ще й діяли! А то стоять із 1973 року й жодного звуку від них ніхто не чув.

Може, Перче, хоч при твоїй допомозі вони заговорять. Бо нам самим, як видно, нічого добитися не вдасться. Писали вже не раз начальникові районного вузла зв'язку, але він мовчить. Мовчить точнісінько так, як і наші телефонні апарати.

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ ІМЕНІ КОЦЮБИНСЬКОГО.

Шаргородський район
Вінницької області.

Ти, либонь, ще не забув дитячої пісеньки про те, як один журавель занадився до бабиних конопель.

У нашому селі трапилося дещо інше. У нас, навпаки, коноплі занадилися до... колгоспного ставка. Щороку в нім моннуть і щороку труять рибу.

Риба — вона, звичайно, мовчить і тихо гине, а от ми, члени товариства мисливців та рибалок, замовчувати цього сумного факту не можемо. Нас обурює, що керівники колгоспу, які свого часу подбали про те, щоб для вимочування конопель було викопано спеціальну яму, тепер нею чомусь не користуються і активно отруюють ставок.

Невже кортить, щоб і їх покарали тим же робом, що й капосника-журавля? Щось не віриться!

В. ШАЛАЄНКО, І. ЗАКЛАДНИЙ.

с. Кротівщина
В.-Багачанського району
Полтавської області.

«Ш ов ний Пер ілна ілеоо лас е святооо ги тажееоо всього саоого найкрашого в ва шому жиі — Затоач».

Зрозумів що-небудь? Ні? Оце так би прозвучала телеграма, якби я привітала тебе, скажімо, з днем народження, надіславши телеграму з Бахмацького або Новгород-Сіверського районного вузлів зв'язку. Подібне поздоровлення я одержала на Восьме березня. Щоб тобі легше було встановити особи тих, хто в такий спосіб подбав про мій святковий настрій, наводжу координати (вони, до речі, теж можуть бути настільки ж точними, як і текст телеграми): «Бахмача 1/28733 6 16. 15 РПЯ»

Всього саоогоо найкращого в жиі П че!

П. ГЕТА,
жителька села Орлівки Новгород-Сіверського району Чернігівської області.

З ІТАЛІЙСЬКОГО ГУМОРУ

СПРАВЖНЯ ПРИЧИНА

Суддя: Чому ви жбурнули на голову гостя дві склянки?
Звинувачений: Тому, що першою не влучив.

ЩО КРАЩЕ

Чоловік запитує дружину:
— Що краще? На річницю нашого одруження купити тобі шубу з натурального хутра чи поїхати у Швецію?
— Їдьмо у Швецію! — відповіла дружина. — Я чула, що там хутро дешевше!

НЕ ЧАСТО...

Одна жінка, вперше піднявшись на другу платформу Ейфелевої вежі, глянула вниз і, мерзлякувато повівши плечима, запитала у служниці:
— Скажіть, а чи часто звідси падають відвідувачі?
— Ні, сеньйоро, — відповіла та. — Тільки раз у житті!

СІАМСЬКІ КОТИ

Стара жінка зайшла до зоомагазину, щоб купити собі кота. Власник зоомагазину показав їй двох дуже привабливих котиків і сказав:
— Подивіться, будь ласка, ось цих. Це — сіамські.
— Яке диво! — вигукнула жінка. — А як же вам вдалось відокремити їх одне від одного?!

НЕ ПОДУМАВ

— Татусю, дай мені п'ятдесят лір, — просить підліток у батька.
— Що з тобою, сину? — обурено запитав батько. — Та чи ти знаєш, що таке п'ятдесят лір?!
— Ти правий, тату, — зітхнув син. — Я не подумав. Дай мені тисячу лір!

Переклав
Анатолій ЧЕГОДАЄВ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Доярки з колгоспу «Зоря комунізму» (Ічнянський район) написали про те, що керівництво їхнього колгоспу придбало автодоїлки, а от встановити їх на фермі ніяк не спроможеться.

Цього листа було надруковано у «Перці» № 4. Секретар Чернігівського обкому КП України тов. Желіба сповістив редакцію, що Ічнянський райком партії і партійна організація колгоспу вжили необхідних заходів, і тепер усі агрегати встановлено і введено в дію.

Райоб'єднання «Сільгосптехніки» прийняло автодоїлки на комплексне технічне обслуговування.

★ У тому ж номері журналу було надруковано листа про те, що мешканцям села Манятина (Хмельницька область) плату за електроенергію доводиться вносити не у своєму селі, а в сусідньому — Красноставі.

Як повідомив заступник голови виконкому Славутської райради тов. Хонда, після виступу Перця Енергозбут уклав угоду з районним вузлом зв'язку на прийом плати від населення в Манятинському відділенні зв'язку.

Тепер споживачам електроенергії уже не доводиться ходити зі своїми абонентськими книжками «сім верств пішки».

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

(«Дадзіс» — Рига, «Піккер» — Таллін, «Вожик» — Мінськ, «Чаян» — Казань, «Хенек» — Уфа).

— Вона правду каже, тут справді пива немає.

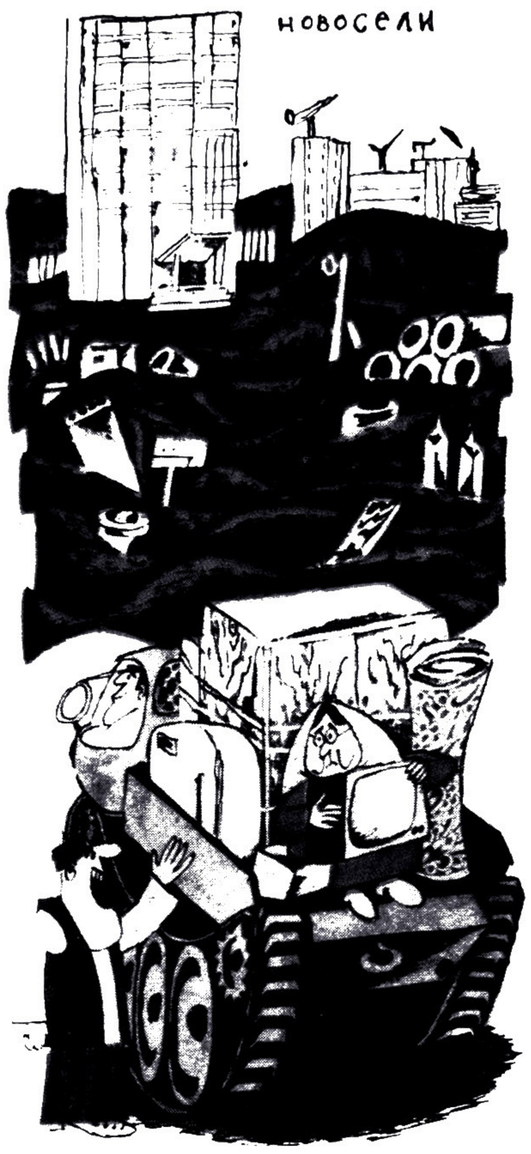

— Гадаєш, він зможе до самого під'їзду проїхати!
— Зможе! Він колишній танкіст.

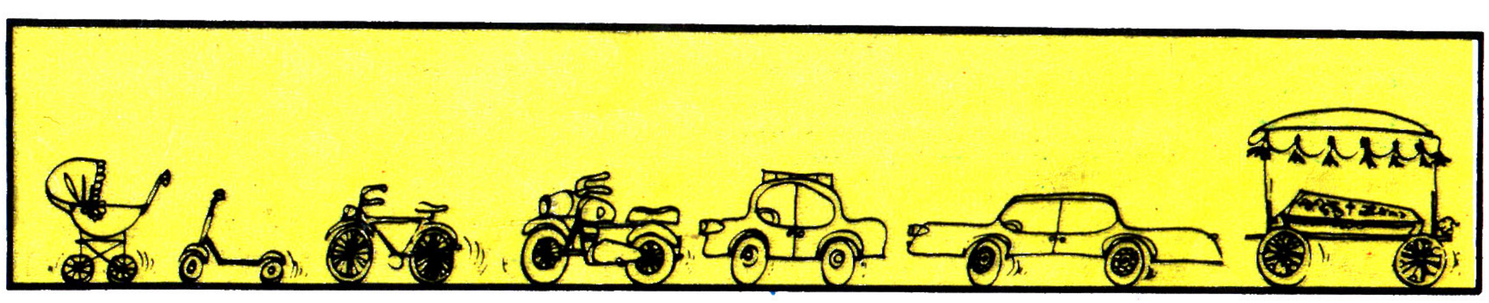

Транспортна біографія людського життя.

— Навіщо ти замовив такі штани! Ти ж не мотогонщик.
— А це я для засідань.

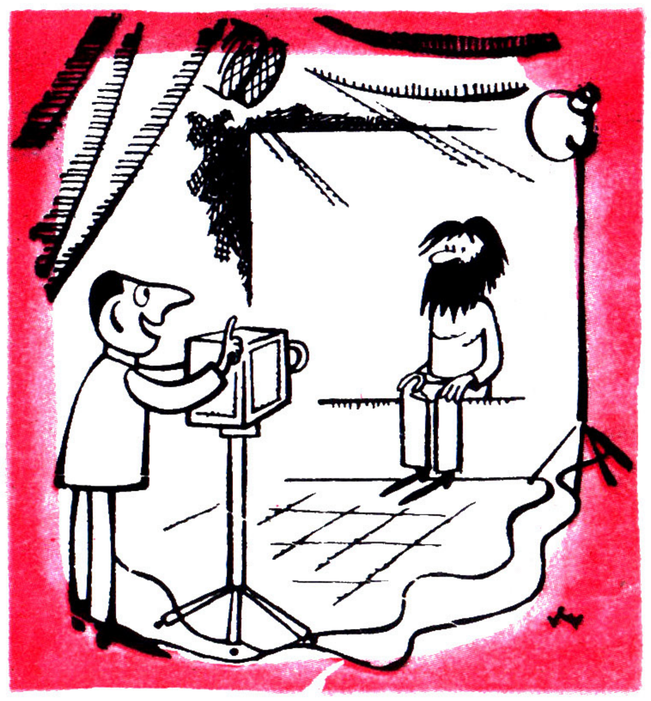

— А тепер усміхніться!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 14 (936) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 17/VI. 1974 р. Підписано до друку 1/VII. 1974 р. БФ 10158. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл. вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03420. Тираж 2.850.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

ЯКЕ ЇХАЛО, ТАКЕ Й ЗДИБАЛО

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Сіоністи та українські буржуазні націоналісти побратались на грунті оскаженілого антикомунізму і антирадянщини.
(З г а з е т).

Індекс 74393

— А ми такі паровані, як горнятка мальовані.